

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi i stwierdzenie niezgodności z rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (obecnie rozporządzenie nr 207/2009) decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 września 2011 r. w sprawie R 1612/2010-2, którą uchylając decyzję Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 20 lipca 2010 r. wydaną w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 1344995, odrzuciono zgłoszenie jako wspólnotowego znaku towarowego znaku objętego międzynarodową rejestracją nr 938.133 dla części zgłoszonych towarów z klas 29 i 30;
- obciążenie strony pozwanej, i odpowiednio interwenienta, wszystkimi kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami powstałymi w kolejnych etapach postępowania administracyjnego w sprawie sprzeciwu i odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy z elementem słownym „Maestro de Olivia” dla towarów z klas 29 i 30

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Carapelli Firenze SPA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy znak towarowy „MAESTRO” dla towarów z klas 29 i 30.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie skargi i odrzucenie zgłoszenia dla części towarów objętych zgłoszeniem

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) i innych powiązanych przepisów rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ używanie przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie, stanowi celową zmianę wyjściowej koncepcji znaku towarowego, który przedstawia ów znak towarowy powołany w sprzeciwie, w wyniku czego dochodzi do istotnej zmiany charakteru odróżniającego znaku towarowego „MAESTRO”, oraz naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2012 r. — Andechser Molkerei Scheitz przeciwko Komisji

(Sprawa T-13/12)

(2012/C 89/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Andechser Molkerei Scheitz GmbH (Andechs, Niemcy) (przedstawiciel: H. Schmidt, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1131/2011 zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do glikozydów stewiolowych, w zakresie w jakim dopuszcza ono glikozydy stewiolowe uzyskiwane z liści rośliny *Stevia rebaudiana* Bertoni tylko jako dodatek do żywności, a nie jako roślinny składnik spożywczy pochodzenia rolniczego lub środek aromatyzujący;
- stwierdzenie, że co do zasady Unia Europejska zobowiązana jest do pokrycia szkód poniesionych przez stronę skarżącą ze względu na fakt, że rozporządzenie Komisji (WE) nr 1131/2011 zmieniające załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 dopuszcza glikozydy stewiolowe uzyskiwane z liści rośliny *Stevia rebaudiana* Bertoni do wykorzystania tylko jako dodatek do żywności, a nie jako roślinny składnik spożywczy pochodzenia rolniczego lub środek aromatyzujący, zaś inne przedsiębiorstwa w dalszym ciągu stosują glikozydy stewiolowe do wytwarzania szych konwencjonalnych produktów mlecznych, co prowadzi do wykluczenia strony skarżącej z rynku, podczas gdy przepisy rozporządzeń (WE) nr 834/2007 i 889/2008 zakazują stronie skarżącej, jako mleczarni ekologicznej i producentowi wyrobów ekologicznych, stosowania glikozydów stewiolowych jako dodatków do żywności, także wówczas, gdy uzyskiwane są one w drodze ekstrakcji z ekologicznie uprawianych liści stewii, zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez prawo Unii w dziedzinie produktów ekologicznych.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zaskarża rozporządzenia Komisji (WE) nr 1131/2011 zmieniające załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do glikozydów stewiolowych⁽¹⁾, w zakresie w jakim dopuszcza ono glikozydy stewiolowe uzyskiwane z liści rośliny *Stevia rebaudiana* Bertoni tylko jako dodatek do żywności, a nie jako roślinny składnik spożywczy pochodzenia rolniczego lub środek aromatyzujący.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy: naruszenie zasady non ultra vires

Strona skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja błędnie potraktowała glikozydy stewiolowe uzyskiwane z liści rośliny *Stevia rebaudiana* Bertoni jako dodatek do żywności, wobec czego wydając zaskarżone rozporządzenie instytucja ta przekroczyła przyznane jej kompetencje. Glikozydy stewiolowe mają różne smaki. Dlatego nie stosuje się ich jako dodatków do żywności ze względów technologicznych, zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1333/2008⁽²⁾, lecz wykorzystuje się je do nadawania aromatu lub smaku w rozumieniu motywu piątego tego rozporządzenia. Glikozydy stewiolowe należało zatem zaliczyć do kategorii roślinnych składników spożywczych lub środków aromatyzujących. Oznacza to, że Komisja działała ultra vires.

2) Zarzut drugi: naruszenie prawa podstawowego do równego traktowania

Po drugie strona skarżąca utrzymuje, że naruszone zostało jej prawo podstawowe do równego traktowania, którego przejawem jest zakaz podejmowania decyzji arbitralnych, ponieważ jako mleczarnia ekologiczna nie może ona wytwarzać ani wprowadzać na rynek jogurtu biologicznego z dodatkiem ekologicznych glikozydów stewiolowych, podczas gdy jej konkurenci, którzy wytwarzają jogurt w konwencjonalnych gospodarstwach mogą stosować glikozydy stewiolowe. Stosowania biologicznych glikozydów stewiolowych jako dodatków do żywności zabrania art. 19 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 834/2007⁽³⁾, zgodnie z którym wykorzystywać do tego celu można wyłącznie dodatki do żywności dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej. Dopuszczenia takiego nie dokonano ani w art. 27 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 889/2008⁽⁴⁾, ani w drodze umieszczenia w części A pozytywnego wykazu załącznika VIII do tego rozporządzenia. Dopuszczając glikozydy stewiolowe tylko jako dodatki do żywności Komisja postąpiła zatem w sposób niezgodny prawem, sprzyjając wytwórcom produktów konwencjonalnych i doprowadzając w ten sposób do ograniczenia konkurencji na rynku.

3) Zarzut trzeci: naruszenie prawa podstawowego do ochrony własności i swobody wykonywania działalności gospodarczej

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że naruszono jej prawo podstawowe do ochrony własności oraz swobodę wykonywania działalności gospodarczej.

4) Zarzut czwarty: brak uzasadnienia

Ponadto rozporządzenie nr 1131/2011 jest niewystarczająco uzasadnione, gdyż w jego motywach nie wskazano, dlaczego glikozydy stewiolowe, które służą jedynie do poprawy smaku, słodzenia i nadawania lekko kwaskowatego posmaku, traktowane są jako dodatki do żywności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1131/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do glikozydów stewiolowych (Dz.U. L 295, s. 205).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354, s. 16).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. L 250, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Hagenmeyer i Hahn przeciwko Komisji

(Sprawa T-17/12)

(2012/C 89/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Moritz Hagenmeyer (Hamburg, Niemcy) i Andreas Hahn (Hanower, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Teufer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Komisji (UE) nr 1170/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia zezwolenia na niektóre oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności i odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby (Dz.U. L 299, s. 1), która dotyczy wnioskowanego przez skarżących oświadczenia „Regularne spożywanie dużych ilości wody może zmniejszyć ryzyko wystąpienia odwodnienia i towarzyszącego mu osłabienia wydolności organizmu”;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności⁽¹⁾ oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności są zakazane, jeżeli nie uzyskały zezwolenia Komisji zgodnie z tym rozporządzeniem i nie zostały ujęte w wykazie dopuszczalnych oświadczeń.

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1170/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia zezwolenia na niektóre oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności i odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby⁽²⁾ w zakresie, w jakim odmówiono w nim ujęcia w wykazie dopuszczalnych oświadczeń następującego oświadczenia zgłoszonego do dopuszczenia: „Regularne spożywanie dużych ilości wody może zmniejszyć ryzyko wystąpienia odwodnienia i towarzyszącego mu osłabienia wydolności organizmu”.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący zbyteczności określenia „czynnika ryzyka”